

Percy Jackson
Gudinnans vrede

ANDRA BÖCKER FRÅN
PERCY JACKSONS VÄRLD:

PERCY JACKSON

Första boken: *Född till hjälte*

Andra boken: *Monsterhavet*

Tredje boken: *Titanens förbannelse*

Fjärde boken: *Kampen om Labyrinten*

Femte boken: *Striden om Olympen*

Sjätte boken: *Gudarnas bägare*

Percy Jackson och de grekiska gudarna

Percy Jackson och de grekiska hjältarna

OLYMPENS HJÄLTAR

Första boken: *Den försvunne hjälten*

Andra boken: *Den fångslade guden*

Tredje boken: *Athenas tecken*

Fjärde boken: *Dödens port*

Femte boken: *Olympens blod*

APOLLON

Första boken: *Oraklets gåta*

Andra boken: *Mörkrets löfte*

Tredje boken: *Eldens hemlighet*

Fjärde boken: *Tyrannens grav*

Femte boken: *Neros torn*

GUDINNANS VREDE

RICK RIORDAN

Översättning av Torun Reuterswärd

**BONNIER
CARLSEN**

PERCY JACKSON – GUDINNANS VREDE – DEL 7

Originalens titel Percy Jackson and the Olympians –

Wrath of the Triple Goddess

Text copyright © Rick Riordan, 2024

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC and Ia Atterholm Agency, Malmö

Översättning till svenska Torun Reuterswärd

Omslagsillustration Victo Ngai, © 2024 Disney Enterprises, Inc.

Omslagsformgivning Joann Hill

Svensk omslagsform och sättning Richard Persson, RPform

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7979-842-0

Tryck ScandBook UAB, Litauen 2025

Tryckning 1

Typsnitt Indigo Antiqua Pro, Trajan Pro, Copperplate Gothic

Till våra vänner på 20th TV och
Disney+ – den bästa tänkbara besättningen
när vi seglar ut på Monsterhavet

INNEHÅLL

1. Jag råkar ut för en olycka på rektorsexpeditionen	9
2. Grover övertrasserar sitt kaffekonto	21
3. Min flickvän tar med mig till kyrkogården	30
4. Jag smakar tydligen lax	40
5. Vi träder in i den förbjudna glassens laboratorium	51
6. Blodiga slakthöns och var man hittar dem	58
7. Jag åker hundskidor	67
8. Kan ni gissa? Vesselrumpa!	78
9. Apokalypsen luktar jordgubbe	87
10. Jag fångar en Nä	97
11. Vi äter pizza med extra tårar	108
12. Jag blir undervisad av en gammal vän	118
13. Jag får extratid och candy corn	131
14. Vi hittar några döingar	140
15. Jag misslyckas med hunddiplomati	149
16. Helveteshundar på disco!	157
17. Grover får utgångsförbud	166
18. Det luktar problem™, en ny doft för män	179
19. <i>Oops! ... I killed you again</i>	188
20. Vi blir farligt snofsiga	197
21. Grover ger en recension med fem klövar	205
22. Annabeth ber att få tala med chefen	213
23. Vi hittar den ondskefulla parfymens tillhåll	221

24. Vi har ett trevligt och stillsamt allmänt slagsmål	230
25. Odjursandedräkt är obotligt	237
26. Okej, det kan finnas ett botemedel, men ni kommer inte att gilla det	244
27. Vi äter tandkräm	255
28. Jag gör upp en dålig plan	262
29. Jag får allt godis	273
30. Vi kletar in oss inför striden	287
31. Vi hittar några andra döingar	295
32. Att räcka över facklorna funkar jättebra	303
33. Vi har en äkta gammaldags häxbränning (det är vi som är häxorna)	315
34. Vi slåss för Hekate och för död fisk	323
35. Jag räddas av min egen knäppskallighet	332
36. Jag hoppar över firandet	339
37. Jag leker med den lila elden	345
38. Jag råkar få min studievägledare att anta vätskeform	354
39. Jag får min favoritförrätt	361

JAG RÅKAR UT FÖR EN OLYCKA PÅ REKTORS- EXPEDITIONEN

OKTOBER. DEN ALLRA bästa månaden.

Luften var frisk och kylig. Löven bytte färg i Central Park och min favorit-foodtruck på 86th Street serverade pumpaburritos.

Inte nog med det, på sista tiden hade jag haft NOLL problem med den mytologiska världen. Inga gudar hade knackat på dörren och krävt att jag skulle springa ärenden åt dem. Inga monster hade försökt döda mig.

Under tre sorgfria veckor hade jag varit en normal high school-elev. Och när man är halvgud och son till Poseidon är det trevligt att få vara normal som omväxling, även om det innebär läxor och extralektioner på helgerna.

Nu kanske ni undrar: *Hur kan en mäktig halvgud som går sista året på high school behöva något så simpelt som extralektioner på helgerna?*

Då kanske vi inte har träffats. Till att börja med har jag dyslexi och ADHD. För mig är småsaker som att läsa och att lyssna rejält mycket svårare än att exempelvis hoppa ut

genom klassrumsfönstret för att kämpa mot ett eldsprutande vildsvin. Det är konstigt, men lärarna höjer inte betygen när man dödar monstergrisar.

Dessutom missade jag hela första året på high school på grund av omständigheter som vi inte ska gå in på (Hera), gudar som la sig i (Hera) och en kosmisk apokalyps (Hera).

Här var jag nu på Alternative High School, den enda skola som lät mig ta examen i tid för att börja på college samtidigt som min flickvän. För att kompensera för allt jag helt utan egen förskyllan (Hera) missat måste jag ta extralektioner på helgerna.

På lördagarna pluggar jag spanska 1 och 2 med mr Hernandez på Manhattan Community College. På söndagarna går jag en onlinekurs i kemi. På måndag morgon, när jag verkligen skulle behöva vila upp mig, stapplar jag in i skolan med en bultande huvudvärk och försöker ta mig igenom de vanliga lektionerna utan att hjärnan rinner ut genom öronen.

Då och då kommer min studievägledare Eudora ut från sin expedition och gör tummen upp. ”Du klarar dig fint!”

Men för det mesta lämnar hon mig i fred. Egentligen är hon en nereid som arbetar för min pappa. Jag tror att jag gör henne nervös. Antingen det, eller så vågar hon inte fråga hur det går med mina rekommendationsbrev till college. Jag har utfört ett uppdrag åt Ganymedes och fått ett brev från honom, men jag måste bli rekom-

menderad av ytterligare två grekiska gudar om jag ska komma in på Nya Roms universitet. Och det är så klart inte gratis.

Nu närmade sig sista ansökningsdag och jag hade inte hört ett knäpp.

Det var *oroväckande* lugnt och stilla. Det var faktiskt så lugnt att jag somnade på engelskan och märkte det inte förrän läraren stod lutad över mig och sa: "Percy?"

Jag vaknade med ett ryck. Som tur var drog jag inte mitt svärd.

"Temat!" ropade jag, för det var frågan jag hade förberett mig för att svara på innan jag somnade. "Temat är fri vilja kontra öde."

Mrs Foray såg ogillande på mig. De andra eleverna försökte hålla sig för skratt.

"Din faster är på rektorsexpeditionen." Mrs Foray gav mig en lapp. "Hon är här för att hämta dig."

Det var flera problem med det där. För det första fick det mig att framstå som en tönt som blev hämtad av en familjemedlem, när jag mycket väl kunde ta tunnelbanan. Jag hade till och med tagit körkort, även om bilkörning i New York var läskigare än de flesta uppdrag har jag varit på.

För det andra skulle det leda till extraarbete för att komma i kapp och missnöjda lärare om jag lämnade skolan i förtid.

För det tredje har jag ingen faster. Åtminstone inte på människosidan av familjen . . .

Jag mumlade fram en ursäkt till mrs Foray, torkade dreglet från kinden och gav mig av mot rektorsexpeditionen. Något sa mig att jag ändå skulle få användning för det där svaret om fri vilja kontra öde. Det verkade vara temat för mitt liv.

När jag gick förbi studievägledarens expedition stack Eudora ut huvudet med förskräckt min.

”Hej”, sa jag. ”Vet du något om ...?”

”SCH! Jag är inte här!” Hon stängde dörren.

Det var lite konstigt, till och med för att vara hon. Nereider var kanske som murmeldjur? Om de såg sin egen skugga när de stack ut huvudet ur boet måste de gå i ide i ytterligare sex veckor.

När jag kom fram till rektorsexpeditionen stod skolsekreteraren som fastfrusen utanför och stirrade tomt framför sig. Hon pekade in genom dörren och mumlade: ”De väntar på dig.”

Hypnotiserad sekreterare. Förmodligen inte ett gott tecken.

Jag knackade på dörren. Den öppnades med ett knarrande ljud. Där inne satt rektor Samuels orörlig vid sitt skrivbord med glasartad blick. Bredvid henne stod en medelålders kvinna i en mörk ärmlös klänning. Ett diamanthalsband glittrade runt hennes hals. Runt hennes vildvuxna svarta hår brann en grön eld.

Brinnande hår. Garanterat inget gott tecken.

”Så bra”, sa den svartklädda kvinnan. Hon kastade en blick på rektorn. ”Du kan gå nu.”

Rektor Samuels reste sig, släntrade i väg och stängde dörren efter sig. Jag kunde tänka mig att skolans administrativa personal började tröttna på att få sina jobb övertagna av mytologiska varelser. Först blev Eudora min studievägledare. Nu flyttade den här svartklädda kvinnan in på rektorsexpeditionen. En vacker dag skulle jag upptäcka att idrottsläraren var utbytt mot en giftsprutande drake ... men å andra sidan är jag inte säker på att det skulle märkas någon skillnad.

Den svartklädda kvinnan slog sig ner på rektorns stol. Hon drog med händerna över armstöden, som om hon utvärderade sin nya tron. Den verkade vara till belåtenhet. Jag kom fram till att det var bäst att säga något innan hon började skratta som en galning eller hålla en monolog om att skolan nu var hennes och bara hennes.

”Hej”, sa jag. Jag har verkligen talets gåva.

”Du kan fortsätta stå, Percy Jackson.” Hon drog kärleksfullt med fingrarna över det kantstötta skrivbordet. ”Det här går nog ganska fort.”

Jag försökte låta bli att tänka på alla sätt hon kunde döda mig på fläcken. ”Och du är ...?”

Det var inte min mening att låta oartig. Ibland tänker gudarna helt enkelt inte på att presentera sig och jag började misstänka att den här damen återfanns i kategorin ”supermäktiga och irriterande gudar”.

Hennes onyxsvarta ögon blänkte. Hon lutade sig framåt, knäppte händerna och såg mer ut som en rektor än

den riktiga rektorn någonsin hade gjort. ”Du kan kalla mig Fackelbäraren, Stjärngångaren, Nattvandrararen, Den som stör de döda, dotter till Perses och Asteria, Trippelgudinnan.”

”A-ha”, sa jag, som fortfarande inte hade en aning.

Nu tänker ni förmodligen: *Percy, du har haft med grekiska gudar att göra i årtal. Hur kan du inte veta vem hon är?*

Det är bara det att de odödliga alltid ändrar utseende och det finns hundratals grekiska gudar. Dessutom vill de sällan ge några raka svar. Det är aldrig *Hej, jag heter Zeus*. Det är alltid *Jag är Åskmakaren, den Paranoida patriarken, Himmelsk äktenskapsbrytare, Blixthyxan, Kung över lyxiga skäggvårdsprodukter*.

Det där med *trippelgudinnan* väckte ett vagt minne till liv, men de grekiska myternas land är fullt med trippelgudinnor: Ödesgudinnorna. De grå systrarna. Furierna. Destiny's Child. Jag kan inte hålla reda på allihop.

Jag väntade på att gudinnan skulle utveckla det närmare. Det kändes säkrast så.

Hon rynkade pannan. Kanske irriterade det henne att jag inte krälade i stoffet eller brände en offergåva eller något i den stilen.

”Jag är *Hekate*”, sa hon högt och långsamt. ”Gudinna över magi, korsvägar och svartkonst?”

Min tunga förvandlades till sand. Jag hade aldrig blivit presenterad för Hekate, men jag visste vad hon

kunde göra. Jag kom ihåg henne från publiksuccéer som ”Jag anslöt mig till Kronos under Slaget om Manhattan (men sedan bytte jag sida)” och ”Jag hjälpte din vän Hazel att slåss mot en jätte (men inte förrän jag visste att jättarna skulle förlora)”. Jag har alltid betraktat Hekate som en lagspelare – så fort hon vet vilket lag som kommer att vinna.

”Så klart”, sa jag. ”Lady Hekate.”

Min fortsatta brist på krälände i stoftet verkade inte tilltala henne. Det fick hon faktiskt ta. Jag är inte mycket för att kräla.

”Jag antar att du har haft några vilsamma veckor?” frågade hon. ”De andra gudarna har väl lämnat dig i fred, som jag bad dem?”

”Jag ... Vänta. *Som du bad dem?*”

Hon viftade med handen som om hon skingrade ett rökmoln. ”Jag sa åt dem att hålla sig borta från dig. Jag kunde inte ta risken att du blev skadad eller dödad innan du kunde åta dig *mitt* uppdrag!”

Mina fingernaglar grävde hål i handflatorna.

Jag kom ihåg något som min flickvän Annabeth sa till mig en gång: *Räkna alltid till fem innan du säger något i vredesmod till en gudomlig varelse*. Det skulle teoretiskt sett minska risken att jag förvandlades till en rykande hög med grillbriketter.

Jag lyckades räkna till två. ”Var det andra gudar som ville ge mig uppdrag?”

”O ja. Flera stycken.”

”Och du sa åt dem att...”

”Att du inte fick röras. Jag måste ha dig frisk och kry den här veckan!”

Några gammalgrekiska svordomar for genom min hjärna.

Jag behövde bara två rekommendationsbrev till. Tydligen kunde jag ha haft båda två vid det här laget, om inte Hekate hade ryckt mig ur framgångens käftar.

Den här gången räknade jag till tre innan jag svarade. Jag blir bättre och bättre. ”Och de här andra uppdragen skulle ha varit...?”

”Ovärdiga din tid!” envisades Hekate. ”Hämta en låda med cupcakes åt Afrodite. Åka vattenskidor en dag med Hermes. Alldeles för enkelt!”

Vattenskidor och cupcakes. Jag bestämde mig för att inte skrika högt, för om Hekate var tillräckligt läskig för att hålla alla de andra gudarna borta från mig, då var hon LÄSKIG med versaler.

”Och *ditt* uppdrag är ... värdigt min tid.”

”Absolut! Ditt uppdrag är...”

”Vänta lite.” Längst bak i huvudet blinkade en röd lampa ... en varning, ett minne? Något som Eudora hade sagt. Javisst ja ...

”Min studievägledare säger att jag måste be om dubbla intyg innan jag tar på mig ett uppdrag”, sa jag. ”Om jag måste hjälpa några andra gudar under tiden kan de också skriva rekommendationsbrev.”

Hekate slog generöst ut med armarna. ”Inga problem!”

”Toppen.”

”För inga andra gudar kommer att vara inblandade i det jag tänker be dig att göra, så det spelar ingen roll!”

Hon strålade som om hon väntade på att jag skulle tacka henne.

”Vad är det för ett uppdrag?” muttrade jag.

”Vara husdjursvakt.”

”Ursäkta?”

”Vara husdjursvakt! Från och med i kväll fram till fredag natt ska du vara hemma hos mig och ta hand om mina djur. Som du vet är det här en viktig tid på året för mig.”

”Eftersom . . . Javisst ja, fredag. Halloween.”

Det verkade rimligt att läskigheternas gudinna hade det datumet markerat i almanackan. Det enda problemet var att jag och mina vänner redan hade planer för fredagen.

”Ack . . .” Hekate suckade. ”Mina heliga dagar brukade inträffa i slutet på *varje* månad. Jag reste över hela världen och samlade in gåvor som mina tillbedjare lämnade utanför sina hus. Under de senaste århundradena har det varit dåligt med offergåvor, men i slutet av oktober kommer människorna fortfarande ihåg mig! Därför måste jag resa jorden runt och visa upp mig. Medan jag är borta måste du ta hand om min helveteshund och min iller.”

Det var mycket att ta in i de meningarna. Det jag framför allt tog med mig var att Hekate skulle gå bus-

eller-godis. Hon verkade tro att Halloween hade skapats för hennes skull.

Å ena sidan var det verkligen narcissism på gudanivå.

Å andra sidan – vem är jag att ställa mig mellan en gudinna och hennes chokladkolor?

”Jaha, och de här husdjuren...”, sa jag. ”Jag vet en del om helveteshundar. Men illrar... äter de illermat? Något jag borde veta?”

Hekate skrattade. ”Mycket. Men det går vi igenom senare.”

Hon tog fram ett svart visitkort som hon sköt fram över skrivbordet. På framsidan stod en adress med blänkande blodröda bokstäver: RESIDENSET, GRAMERCY PARK WEST.

”Kom vid solnedgången”, sa hon. ”Då ska jag gå igenom reglerna för att hålla mina husdjur friska och glada.”

”Solnedgången... i kväll.”

Hon såg ogillande på mig. ”Har du vatten i öronen? Ja. I kväll. Du kan ta med dig dina vänner... Anna och Groverbeth.”

Nästan rätt, tänkte jag.

”Okej, då gör jag det”, sa jag, för vad hade jag för val? Men jag kan inte ha låtit alltför entusiastisk.

Hekate reste sig från skrivbordsstolen. ”Percy Jackson, jag erbjuder dig möjligheten att få ett rekommendationsbrev från *mig*: en av de största gudinnorna, Fackelbäraren...”

”Stjärngångaren, ja, jag fattar. Det är bara det att jag

måste boka om saker i min kalender lite ...”

Hekate lyfte armarna. Mörkret spred sig från klänningsveckan och fyllde rummet med en bläcksvart dimma. ”Det här blir ett lätt uppdrag, Percy Jackson. Om du lyckas blir jag mycket tacksam. Men om du misslyckas ...”

Hennes kropp skimrade och sträcktes ut. Plötsligt stod jag inför tre distinkta gudinnor, alla sammanlänkade vid bälten som tre ädelstenar på en ring. Till vänster stod en tjej med mjölkvit hy och platinablont hår. Hon genomborrade mig med en stålblick som sa: *Jag slår vad om att du inte vågar dra mig i håret.* I mitten stod den Hekate jag hade pratat med – en medelålders dam med den mest ogillande mammamin jag sett sedan min senaste brunch hos Hera. Till höger stod en rynkig gammal gumma med askgrått hår och blängde surt på mig. Jag visst ärligt talat inte vilket ansikte som skrämde mig mest.

”Jag är Jungfrun”, sa alla tre Hekate i kör. ”Jag är Modern. Jag är den Gamla. Jag är alla faser i en kvinnas liv – alla hennes krafter – och jag låter ingen man gå mig emot.”

Jag rös i hela kroppen. Mina ben skakade.

Men hon var inte klar med mig ännu. Hon förändrades igen. De tre ansiktena blev till djurhuvuden. Till vänster gnäggade en palominohäst ilsket. I mitten fräste en lejoninna och visade tänderna. Till höger morrade och dreglade en hund med brinnande ögon.

”Jag är hästen som springer stark och orädd”, sa hon med oförändrad röst. ”Jag är lejonet som tålmodigt smyger på jakt. Jag är den trofasta och vildsinta vakthunden. Jag är gudinna över korsvägarna, där alla möjligheter möts. Jag slukar de som tvekar inför mig.”

Det var som om hela min kropp blev blossande röd – jag kände mig varm, fuktig och obehaglig till mods. Mina tarmar verkade lösas upp och smälta in i jeansen.

Till slut skingrades mörkret. Framför mig stod Hekate i ett enda stycke, så där som hon hade gjort från början.

Hon log stramt, förmodligen eftersom hon såg att hon hade uppnått sitt syfte.

”Då ses vi i kväll”, sa hon. ”*Ciao.*”

Hon försvann i en explosion av grön eld och lämnade bara efter sig lukten av bränd päls.

Jag stirrade på rektor Samuels inramade examensintyg på vägen.

När det kändes som om jag kunde röra på benen igen vacklade jag ut från expeditionen. Jag måste gå klart skoldagen. Jag måste kontakta Annabeth och Grover. Men först måste jag gå till mitt skåp och byta kalsonger.

GROVER ÖVERTRASSERAR SITT KAFFEKONTO

”VILL DU VETA en kul grej?” sa Grover. ”Udda kunskap kallas för *trivia* eftersom det är Hekates latinska namn, Trivia! *Tre vägar!*”

”Där ser man”, sa jag. ”Men det är inte särskilt kul.”

”Äh, kom igen! Du har fått ett uppdrag. Det är ju toppen!”

Grover dansade och skuttade fram på trottoaren framför mig. Det svala oktobervädret piggade alltid upp honom. När jag nämnde mitt möte med Hekate blev han ännu piggare.

I dag var hans lurviga bakben instoppade i ett par cargobyxor. Getklövarna var nästan-men-inte-helt dolda i ett par modifierade orangefärgade Crocs (för att inte väcka uppmärksamhet?). Hornen kikade fram ur det rufsiga håret. Den blå hoodien var prydd med ett tryck där det stod MÄNNISKA.

Jag har aldrig riktigt förstått satyrreglerna för att smälta in i de dödligas värld. I vanliga fall försöker de i viss mån förklä sig till människor. Mest verkar de förlita sig på att Diset, den slöja som förvirrar människors

syn, ska göra jobbet åt dem. Men när Grover valde Crocs och en hoodie med ordet MÄNNISKA undrade jag varför han över huvud taget brydde sig. Han kanske försökte få de dödligas hjärnor att explodera.

”Du tycker bara att det ska bli spännande med husdjuren”, gissade jag.

Grover log med hela ansiktet, vilket fick det att se ut som om han hade extra AI-genererade tänder. ”Om Hekates helveteshund är det minsta lik mrs O’Leary kommer jag att älska henne!”

”Det skulle jag inte våga hoppas på.”

”Och illrar...” Grover hejdade sig. ”Jag vet faktiskt inte om jag någonsin har träffat en iller. Men jag lär gärna känna en. Kom igen!”

Han travade fram längs med Lexington Avenue.

Vi hade träffats vid tunnelbanestationen på 103rd Street – vår vanliga mötesplats efter skolans slut. Nu skulle vi gå och hälsa på min mamma på hennes favoritkafé, där hon försökte skriva klart sin nya bok. I vanliga fall skulle jag inte ha avbrutit henne när hon arbetade, men det var nog bäst att jag berättade om Hekates uppdrag så fort som möjligt eftersom vi skulle börja husdjursvaktandet redan i kväll. Dessutom tyckte Grover om att träffa min mamma och han gillade kaféets bakelser. Det var en win-win.

New York är knäppt på bästa möjliga sätt. Man kan strosa förbi banker och drugstores och mobilafärer och känna det som om man är i vilken tråkig

förort som helst. Sedan svänger man av till vänster och befinner sig plötsligt på en sidogata där ståtliga gamla byggnader med sandstensfasader har förvandlats till bohemiska flerfamiljshus, där det lyser ljusslingor i träden året runt och skyltfönstren är en blandning av holistiska tvättomater, tarotkortssalonger, hälsobad med kryoterapi och kaféer.

Och vad heter det bästa kaféet? Cracked Teapot.

Jag vill inte snacka skit om alla som hänger på Starbucks när de skriver sina pjäser eller vad de nu håller på med, men om man verkligen vill ha inspiration ska man leta upp ett unikt ställe som Cracked Teapot.

Alla ljusslingorna på gatan verkade komma från kaféets veranda, som om den var mittpunkten i ett festligt eldrivet spindelnät som ingen hade brytt sig om att städa bort och som nu täckte hela grannskapet.

Vi gick nedför en trappa, genom ett pärldraperi och in i en mysig labyrinth av vinklar och vrår. Det hördes lågmäld, mystisk musik – kanske keltisk harpa? Från taket hängde fédockor. På varenda solig fönsterbräda låg det katter och sov, vilket kanske eller kanske inte stred mot stadens hälsovårdsregler, men jag tänkte inte skvallra. Hela kaféet var fyllt med hyllor med – ni gissade rätt – spruckna tekannor. En del var i guld och porslin, några var av koppar och andra av regnbågsfärgad keramik. Uppstoppade djur tittade fram ur flera av kannorna.

Bakom disken stod en stor skäggig snubbe i rosa bal-

lerinakjol och bryggde kaffe. Glasmontern var sprängfull med muffins, kakor, tårter och scones.

Skulle *jag* ha kunnat skriva en roman här? Inte en chans. Förutom det faktum att jag inte skulle kunna skriva en roman någonstans, så var det här stället alldeles för distraherande. Det bevisar väl att jag fått min ADHD från pappas sida. Mamma älskade att arbeta här. Det låg bara några kvarter från vår lägenhet och med en bebis på väg kände hon sig pressad att bli klar med sitt andra manuskript. Det var en kapplöpning mellan bebisen och boken, och bebisen höll på att vinna.

Grover och jag beställde dricka och snacks av balettdansören. Sedan letade vi upp mamma som satt vid sitt vanliga bord längst in, där sneda solstrimmor trängde in genom ett spröjsat fönster, värmden en stor svart katt på fönsterbrädan och bröts i en mängd med kristallprismor som påminde mig lite väl mycket om gudinnan Iris.

Mammas hår var uppsatt i en knut för att det inte skulle falla ner i ansiktet medan hon skrev. Hon satt framåtböjd så att ansiktet lystes upp av ljuset från laptoppens skärm, som om hon ville dyka in i världen hon skapade. Hon var klädd i en stretchig mörk kjol för att få plats med gravidmagen och en av min bonuspappas T-tröjor – den var svart med en bild på en man som spelar kontrabas under namnet CHARLES MINGUS.

Bredvid henne stod en ångande het tekanna, för-

modligen örtte med citronmeliss som hon började dricka i stället för kaffe sedan hon blev gravid. Det var inte ofta hon åt här – hon bakade själv, så hon tyckte väl inte att det var någon större idé – men personalen på kaféet älskade henne ändå. De klagade aldrig på att hon la beslag på ett bord en hel eftermiddag.

Jag var orolig för att hon kanske skulle rynka pannan när hon såg oss komma, eftersom vi tekniskt sätt avbröt hennes arbetsdag, men hon log lättat.

”Pojkar!” sa hon.

”Ursäkta att vi tränger oss på”, sa Grover.

”Det gör ni inte alls!” Hon klappade på stolen bredvid. ”Snälla ni, rädda mig från den här dialogen. Jag tror att den försöker ta död på mig.”

Grover gled ner bredvid henne. Jag satte mig på andra sidan bordet. Jag är alltid noga med att inte titta på skärmen när mamma skriver, för a) jag vet att det gör henne nervös, b) de kringsvävande orden gör mig illamående och c) jag kan inte låta bli att undra om hon baserar någon av sina huvudpersoner på mig. Det kanske låter självupptaget, men jag blir superparanoid av att tänka på att någon skulle skriva en bok om mig.

”Jaha, vad är det nu?” frågade hon mig. ”Nytt uppdrag?”

”Det verkar som om du känner mig.”

Hon skrattade. ”Berätta.”

Hon måste ha varit orolig. Under de senaste sjutton åren har jag utsatt henne för ett triumfvagnslass med

stress, men hon har blivit bra på att hålla en lättsam och stöttande ton. Ärligt talat förstår jag inte hur hon gör. Att vara en mamma till en halvgud är det enda som är svårare än att vara en halvgud.

Jag berättade om mitt möte med gudinnan/rektorn. Jag utelämnade några oviktiga detaljer, som Hekates trehövdade skräckshow och mitt därpå följande kalsongbyte. Jag hade precis berättat allt hon behövde veta när mr Ballerina kom med vår beställning: en blåbärssmoothie till mig, en dubbel latte och en jordgubbsmuffin till Grover.

Jag sneglade på Grover. Det finns två saker som kan ge honom en hyperaktiv härdsmälta. Det ena är kaffe. Det andra är vad som helst med jordgubbssmak.

”Inga problem”, lovade han när han såg min dömande blick. ”När vi är klara här ska jag springa till parken och hämta lite utrustning inför kvällen. Då förbränner jag all extraenergi!”

Jag undrade vad han skulle hämta för utrustning i Central Park. Jag såg framför mig hur han dök upp hemma hos Hekate med en korg full med ekorrar.

”Och det här stället, ’residenset’”, sa mamma, ”var ligger det?”

Jag tog fram visitkortet med blodskriften och gav henne det.

Hon läste adressen och hennes leende dog bort. ”Åhå.”

”Åhå?” sa jag frågande.

Hon såg på den sovande katten på fönsterbrädan, som om den kunde ge henne något råd. ”Ingenting. Det var länge sedan jag var i Gramercy Park. Har jag någonsin berättat ...?” Hon tvekade och ändrade sig om vad det nu var hon hade tänkt säga. ”Nej. Det blir bra. Lova att du är försiktig.”

Det blir bra och *Var försiktig* går inte särskilt bra ihop, särskilt inte när det är min mamma som säger det. Dessutom sa hon *Gramercy Park* på samma sätt som jag skulle säga *Tartaros*. Jag visste inte om hon höll inne med något för att det var ett tråkigt minne, eller för att Grover var här, eller båda delarna.

Hon hade inte behövt oroa sig för Grover. Han var som besatt av sin muffin och sitt kaffe. När han väl började äta var den enda faran att han kanske skulle börja äta upp allt annat på bordet, däribland min smoothie, tekannan och mammas dator.

”Jag försöker alltid vara försiktig”, lovade jag. ”Med betoning på *försöker*.”

Jag väntade för att se om hon skulle säga något mer.

När hon inte gjorde det tänkte jag att vi fick fortsätta det här samtalet vid något senare tillfälle. En sak ska ni veta om mig och min mamma: hon försöker aldrig pressa mig att prata om något innan jag är redo. Jag försöker ge henne samma utrymme.

Under tiden plockade Grover upp de sista muffin-smulorna. Jag kunde praktiskt taget känna hur han började vibrera.

”Vi borde sätta fart!” sa han. ”Mycket att göra! Jag måste springa runt i parken och du måste packa! Vi ses väl vid solnedgången?”

Jag nickade, fortfarande koncentrerad på mamma.

”Vill du att jag ska vänta tills du kommer hem?” frågade jag. Jag tänkte att jag kunde äta middag med henne och Paul, och ge henne ytterligare en chans att berätta varför Gramercy Park bekymrade henne så mycket.

”Nej, nej, det behövs inte.” Hon fick tillbaka sitt omtänksamma leende. ”Det här borde i alla fall bli en minnesvärd Halloweenupplevelse för er. Hekate är väl spökenas gudinna?”

”Och magins!” sa Grover. ”Och nattens! Och mixt-randet med Diset!”

Jag rynkade pannan. Hekate hade gått igenom hela sin CV medan hon skrämde mig med eldslågor och djurhuvuden, men hon hade utelämnat det där med att påverka Diset. Jag undrade varför. När jag tänkte närmare på saken hade min vän Hazel sagt något liknande... något om att gudinnan hade uppmuntrat henne att lära sig det.

Mamma sträckte sig fram över bordet och kramade min hand. ”Jag borde väl försöka skriva lite mer. Berätta vad som händer om du kan. Och du glömmer väl inte att ta med tandborsten?”

Vi skulle tillbringa Halloweenveckan hemma hos en läskig gudinna och mamma oroade sig bara för min

munhygien. Men hon måste väl koncentrera sig på det hon kunde hjälpa till med.

”Det ska jag”, sa jag. ”Och . . . lycka till med skrivandet.”

Jag insåg att jag knappt hade smakat på min blåbärs-smoothie. Jag tog med den ut medan Grover studsade fram bredvid mig och babblade om alla sina strategier för att bli vän med de gudomliga husdjuren.

Jag kastade en sista blick på mamma. Hon stirrade intensivt på datorskärmen, men jag tvivlade på att hon skulle skriva något mer i eftermiddag. I stället skulle hon googla Hekate. Jag undrade varför Gramercy Park hade gjort henne så nervös, men jag hade en känsla av att jag snart skulle få reda på det . . .

MIN FLICKVÄN TAR MED MIG TILL KYRKOGRÅRDEN

NÄR JAG HADE varit hemma och hämtat min halvgudaväska (komplett med tandborste) fortsatte jag ner på stan för att träffa Annabeth.

School of Design, New York City, är en privat internatskola som inte ligger långt från Gramercy Park. Det skulle förmodligen vara lättare att gå dit och leta rätt på Annabeth än att försöka skicka ett Irismeddelande. Halvgudar kan inte använda mobiltelefoner (de är som telemaster som signalerar efter monster, omedelbar död, etc.). Irismeddelanden är en bra ersättning, men de kräver lite planering. Man vill inte dyka upp som en skimrande regnbågsvision och börja prata med sin kompis när en massa dödliga tittar på. (Sidoeffekter kan vara panikattacker, masshysteri och psykologiska feldiagnoser. Fråga din läkare om Irismeddelanden är lämpliga för dig.)

SODNYC upptar flera stadsradhus och kontorsbyggnader på Lower East Side. Om det inte hade varit för banderollerna som hängde utanför skulle man aldrig ana att det låg en skola där. Jag hittade inte på hela

campus, men jag visste på vilka tre ställen jag hade störst chans att hitta Annabeth: i hennes studentrum, i biblioteket eller på Black Ant, den mexikanska restaurangen som låg runt hörnet. Jag utgick från att hon pluggade på eftermiddagarna och gick därför mot biblioteket.

Egentligen borde de inte ha släppt in mig. Biblioteket är bara till för elever men Florence, den tjänstgörande säkerhetsvakten, kände igen mig och gillade mig, så hon bara log och nickade när jag gick förbi. Ser ni? Jag kan var charmig när jag inte ställer till med kaos. Ibland till och med *medan* jag ställer till med kaos.

Månadens elevkonstverk föreställde ”återanvända kläder” – i det här fallet en massa balklänningar och smokingar gjorda av plastkassar, godispapper och tillplattade aluminiumburkar. Jag förstod det inte, men det är väl därför som jag inte går på någon designskola.

Jag tog trappan till tredje våningen. Annabeth hade slagit sig ner på sin vanliga plats – bland de bekväma sofforna på arkitekturavdelningen – med sina studiekompisar Dave och Hana, som skrattade dämpat åt något som Annabeth precis hade sagt. Hon var klädd i en oversized collegetröja från UC Berkeley, slitna jeans och nya Dr. Martenskängor. Det flätade håret låg över hennes axlar som rovfågelsklor. Ögonen glittrade av skratt.

Jag vet inte om ni någonsin har upplevt det här – att på avstånd få syn på någon man känner och för bråkdelen av en sekund inte förstå vem det är. Hjärnan bara

noterar: *Wow, den där personen ser fantastisk ut.* Sedan inser man att det är någon man har känt i flera år – att det faktiskt är ens flickvän – och då pirrar det i hela kroppen av lycka.

Okej, jag kände kanske ett styng av ångest också eftersom hon satt där borta och skrattade med några andra, och jag stod utanför. Men jag skulle inte vilja kalla det för svartsjuka, det var mer en sorts ivrig motivation. Annabeth var en naturligt social person. Alla ville hänga med henne, bli accepterade av henne. Hon skulle alltid nå framgång, vare sig jag var med eller inte. Det gjorde mig bara mer motiverad att få mina avgångsbetyg från high school och komma in på college tillsammans med henne, även om det innebar att jag måste uthärda plågor som att plugga eller läsa.

Wow, vilken makt hon hade över mitt sätt att tänka... lite läskigt. Det enda jag kan göra som son till Poseidon är att få vattenbehållare att explodera och att prata med valrossar.

”Hej”, sa jag.

Dave gjorde plats åt mig i soffan. ”Läget, Percy?”

Hana pressade fram ett leende. Jag tror inte att hon var särskilt förtjust i mig, kanske för att hon inte var säker på om jag var god nog åt Annabeth... och visst, det är ett rimligt tvivel, men jag försöker alltid vara trevlig mot henne.

Annabeth tog min hand. ”Vi pratade precis om vårt nya projekt – att designa om The Met.”

”Schysst.” Jag försökte låta bli att rysa. Jag har varit med om tråkigheter på Metropolitan Museum of Art, och med *tråkigheter* menar jag att jag nästan blev dödad av min mattelärare i sjätte klass när det visade sig att hon var en furie.

”Jag skulle satsa helt på postmodernism”, sa Dave. ”Verkligen öppna upp och göra mig av med klassiska pelare och sånt. Det är så förra århundradet.”

”Jag skulle göra det avantgardistiskt”, sa Hana. ”Escherinspirerade trappor överallt. Eller vad säger du?”

Hon riktade frågan mot mig, som en utmaning. Jag begrep ingenting av det hon pratade om, så jag bara nickade.

”Vad skulle du göra, Percy?” frågade Dave.

Först fick jag panik. Jag lyckades undvika att haspla ur mig något om att temat var fri vilja kontra ödet. Den enda ombyggnaden av The Met jag skulle kunna tänka mig var att bygga säkerhetsrum och svärddhållare överallt, så att unga halvgudar lättare kunde överleva monsterattacker. Men det kunde jag ju inte berätta för Hana och Dave.

”Ingen aning”, erkände jag. ”Jag överlåter designen till experterna.” Jag vände mig mot Annabeth. ”Vad hade du för plan?”

Dave och Hana började fnittra igen.

”Det berättade jag precis för dem”, sa Annabeth. ”Glas och marshmallows.”

”Ursäkta?”

”Glas och marshmallows.”

”Genialt”, sa Dave.

”Helknäppt”, sa Hana.

”Jag fattar inte”, sa jag.

Den närmaste bibliotekarien blängde på oss och höjde på ena ögonbrynet. Det var inte ett *sch*, men det var det närmaste jag någonsin hade kommit.

Annabeth fortsatte med lägre röst. ”Ni vet väl att de har tusentals konstverk på The Met som bara ligger i lagerlokaler? Min plan är att tredubbla visningsutrymmet – bygga om hela huset till en jättelik spiral med golv och väggar i glas runt ett centralt atrium. Konsten skulle vara skyddad innanför glaset och de genomskinliga väggarna skulle göra det möjligt att titta på konstverken bakifrån, framifrån, ovanifrån och underifrån. Det skulle kännas som om man svävade i ett tredimensionellt moln av konst.”

”Och marshmallowsen?” frågade jag, för jag har en tendens att rikta in mig på det som går att äta.

”Stora, mjuka vita sittsäckar”, sa hon, ”utspridda i hela museet. Inga fler obekväma bänkar. När det kommer in barn kan de slå sig ner var som helst, och bara koppla av och njuta av konsten.”

”Eller ta en tupplur”, föreslog jag.

”Det går också bra!” sa Annabeth. ”Det är en offentlig plats. Varför inte ta en tupplur med en Athenastaty eller ett självporträtt av Frida Kahlo?”

”Mysiga marshmallows i ett glastempel”, sa jag.
”Okej, du har övertygat mig.”

Hon kramade min hand. ”Jaha, och hur är det med dig?”

”Åh, jag bara ... fick ett oväntat uppdrag. Jag undrade om du kunde hjälpa mig.”

Annabeth fick en allvarligare min. Hon förstod precis vad jag menade, även om Dave och Hana inte gjorde det.

”Hon kan inte göra *alla* läxor åt dig”, sa Hana.

”Nä, hon måste ju göra *våra* läxor”, sa Dave.

”Ni två, alltså”, sa Annabeth, men hon log mot dem. ”Okej, Jackson, du får några minuter. Kom.” Hon drog upp mig på fötter och tog med mig ut ur biblioteket. Dave och Hana viskade bakom ryggen på oss – förmodligen undrade de vad Annabeth såg hos mig med tanke på hur bottenlöst okunnig jag var när det kom till arkitektur och design.

När vi väl kom ut gick vi till Annabeths favoritställe för att tänka – en parkbänk under en lönn på en kyrkogård i närheten. Hon har berättat att det ligger någon berömd arkitekt begravd där. Peter Stuyvesant? Japp, den är det. De hade döpt typ halva grannskapet efter honom, så han måste ha varit en riktig fena på glas och marshmallows.

Annabeth sa att hon kände sig inspirerad där och det räckte för mig. Vi satt och såg på trafiken som kröp fram på Second Avenue, njöt av det perfekta vädret – svalt, friskt och soligt, ett sådant där väder som man vill spara i en flaska och öppna mitt i augusti när Manhattan förvandlas till ett träsk.

”Jaha...” Annabeth vände sig mot mig. ”Vad är det för uppdrag?”

Jag berättade om mitt möte med Hekate.

Annabeth lyssnade med sådan där koncentration som de flesta människor bara ger sina favoritlåtar – som om hon ville memorera vartenda ord, analysera innebörden i varenda rad och hur den fick henne att känna. Hon är en naturbegåvning som problemlösare. När jag var klar förväntade jag mig att hon skulle rynka pannan, börjar köra ekvationer i huvudet och spela upp scenarion för allt som kunde gå fel under en skolvecka som husvakter hos Hekate.

I stället skrattade hon.

”Vad grymt!” Hon pussade mig på kinden som om jag hade gett henne en present.

”Är det?” undrade jag. ”Vilken del då – att ta hand om demonhusdjur? Eller att bli brända till aska om vi misslyckas?”

Hon viftade bort min oro. ”Vi kommer inte att misslyckas. Om jag kan leka apport med Kerberos kan jag ta hand om en helveteshund och en iller.”

Jag rös till. Jag har fortfarande mardrömmar om Hades trehövdade vakthund. Ibland vaknar jag och känner Kerberos svaveldoftande andedräkt i ansiktet innan jag inser att jag bara måste borsta tänderna. Men för Annabeth är vårt möte med Kerberos den bästa delen i vår första utflykt till Underjorden. Nu säger det i och för sig inte så mycket.

”Dessutom”, tillade hon, ”betyder det att vi har någonstans att ha vår fest!”

”Åh... du menar inte... Vänta lite, menar du allvar?”

Hon såg inte ut som om hon skojade. För några veckor sedan berättade Annabeth att hon alltid velat inreda ett spökhushon hade varit på Halvblodslägrethor större delen av sin barndom, så hon hade aldrig fått göra några typiska Halloweengrejer som att gå bus- eller-godis, se på skräckfilm eller gå på maskerad. Hon drömde om att få skapa en skrämmande upplevelse för alla våra vänner. För mig kändes det lite egendomligt, eftersom vi hade skrämmande upplevelser hela året utan att behöva designa dem.

Eftersom det här var vårt sista år på high school var Annabeth fast besluten att uppnå sitt mål. Det enda problemet var att hon bodde på ett studenthem och jag i en pytteliten lägenhet. Inte heller kunde vi ha något spökhushon på lägrethor det skulle lägerföreståndaren mr D. aldrig gå med på. Det är svårt att veta varför – förmodligen för att ingen får ha roligt om inte han får ha det, och mr D:s uppfattning om att ha roligt skulle ha varit att förvandlas oss allihop till floddelfiner. Jag ville inte riskera det.

Vi hade en halvhjärtad plan på att ha vår Halloweenfest i Central Park nu på fredag, men det var inte idealiskt. Där kunde inte Annabeth bygga något spökhushon. Bara att hänga dekorationer i träden skulle vara riska-

belt – förmodligen skulle vi bli bortjagade av polisen. Dessutom kändes det lite för mycket som lajvande att springa runt utklädda i parken.

”Du *menar* allvar”, insåg jag. ”Du vill ha vår Halloweenfest hemma hos Hekate?”

”Hon kommer ju inte att vara där”, påpekade Annabeth. ”Vi måste bara ta reda på när hon kommer tillbaka, så att vi hinner städa efter oss. Varför inte?”

Jag visste inte ens säkert var jag skulle börja uppräkningen av alla *varför inte*. Det brukade vara *jag* som kom med korkade idéer. Det var Annabeths jobb att förklara alla sätt på vilka de var korkade. Jag var inte van vid att vi bytte roller.

”Jag nämnde väl det där med att förbrännas till aska? Dessutom är Hekate gudinna över Diset och magi. Tror du inte att hon kommer märka att vi har en fest hemma hos henne?”

”Hekate anser väl att Halloween handlar om henne? Om hon får reda på det kommer hon säkert att se festen som någon sorts tillbedjan. Dessutom ska vi vara superrespektfulla.”

”Respektfulla”, sa jag. ”Har du träffat våra vänner?”

”Jag undrar om hennes hus har tillräckligt med spindelnät,” funderade Annabeth, ”eller om jag borde köpa lite mer ...”

”Nu pratar min flickvän med spindelfobi om att köpa spindelnät. Vem *är* du egentligen?”

”Inga spindlar”, sa hon. ”Bara spindelnät. För stäm-

ningens skull! Men du, nu springer jag och hämtar mina grejer. Jag ber Hana mörka att jag inte sover på studenthemmet den här veckan. Åh, goda gudar, det här blir toppen! Vi ses på Black Ant om en timme. Vi beställer middag och tar med oss!”

Hon kysste mig och sprang i väg mot sitt studentrum.

Okej... både Grover och Annabeth blev märkligt uppspelta av Hekates utmaning. Min närmaste framtid innehöll spindelnät, en iller och mexikansk mat. Det skulle bli en egendomlig vecka till och med för mig.